

REGULI ANTIPLAGIAT HARVARD

Acest document reprezintă o traducere a unor texte extrase din *Harvard Guide to Using Sources: A Publication of the Harvard College Writing Program*, disponibil la <http://isites.harvard.edu/icb/icb.do?keyword=k70847&pageid=icb.page342054>.

În redactarea de texte academice, este considerat plagiat să extrageți orice idee sau orice limbaj de la altcineva fără a credita sursa în mod corespunzător. Nu contează dacă sursa este publicată, sau dacă este un coleg, un student, o pagină web fără autor explicit, o pagină web care vinde articole academice, sau orice altă persoană: a revendica munca sau ideile altcuiva este un furt, și este inacceptabil în orice situație academică, fie intenționat sau neintenționat.

Ușurința cu care se poate găsi informație de orice tip pe internet înseamnă că atunci când folosiți surse electronice, trebuie să fiți extrem de vigilent pentru a nota de unde ați obținut informația și ideile, și pentru a credita autorii surselor folosite. Dacă copiați direct dintr-un document electronic în notele dumneavoastră și uitați să etichetați corect acel document, sau dacă extrageți informații dintr-o serie de pagini web fără a consemna acest fapt în detaliu, ați putea să revendicați idei care nu sunt ale dumneavoastră, cu sau fără intenție.

Este important să ne amintim că orice pagină web este un document cu un autor, și de aceea orice pagină web folosită necesită includerea unei referințe. De exemplu, deși ar putea să pară evident că o idee preluată din cartea profesorului Pinker „The Language Instinct” ar trebui să apară în articolul dumneavoastră numai dacă includeți o referință clară, s-ar putea să pară mai puțin evident că informații despre învățarea limbajului extrase din pagina Enciclopediei de filozofie de la Stanford necesită aceeași atenție. Cu toate că autoratul acestei pagini de enciclopedie este mai puțin evident decât dacă ar fi un articol în print (trebuie să derulați pagina până la sfârșit pentru a vedea numele autorului și dacă nu faceți acest lucru ați putea crede, în mod greșit, că autorul nu este listat), sunteți totuși responsabil pentru a include referințe la acest material. În același fel, consultând o pagină web care nu are un autor clar specificat, sunteți totuși responsabil să îl citați ca sursă a articolului dumneavoastră. Tipul de sursă pe care o folosiți, sau absența unui autor al acelei surse, nu schimbă faptul că trebuie întotdeauna să includeți referințe la sursele dumneavoastră.

Deși ar putea să pară evident că a copia cuvintele altuia direct și a le depune sub numele propriu este un plagiat, alte tipuri de plagiat ar putea să fie mai puțin familiare. Aceste tipuri mai subtile de plagiat sunt de fapt mai frecvente, și trebuie să vă asigurați că le înțelegeți pe toate, și că știți cum să le evitați printr-o abordare sistematică și responsabilă a redactării textelor dumneavoastră.

Plagiat direct

Dacă preluați text cuvânt cu cuvânt dintr-o altă sursă, folosindu-l în propriul articol, atunci faceți un *plagiat direct*. Chiar dacă scrieți ideile dumneavoastră cu propriile cuvinte și le plasați în jurul textului preluat din altă sursă, trebuie să creditați autorul materialului sursă, fie punând textul preluat între ghilimele și furnizând o referință clară, fie parafrazând materialul sursă și furnizând o referință clară.

Exemplu

Material sursă (original)	Versiune plagiată	Versiune acceptabilă #1 (citată între ghilimele, plus citarea sursei)	Versiune acceptabilă #2 (parafrază cu citare)
<p>Tranziții politice cauzate de prăbușirea guvernelor autoritare, democratizarea, sau reformele politice fac ca statele să fie înclinate spre violență (28). Apariția și dezvoltarea unor ideologii naționale cu tendințe xenofobe, cum ar fi naționalismul etnic sau fundamentalismul religios, pot deasemenea fi forțe destabilizatoare. Apariția ideologiilor dezumanizante, care neagă, literalmente, umanitatea altor grupuri etnice, este un pericol special deoarece este deseori precursora genocidelor (29).</p>	<p>În cazul Ruandei, discriminarea etnică explicită precum și un stat slab au condus la genocid. Statul nu protejase libertățile civile ale etnicilor Tutsi, și nu aplicase adevăratele principii democratice. De fapt, <i>tranziții politice cauzate de prăbușirea guvernelor autoritare, democratizarea, sau reformele politice fac ca statele să fie înclinate spre violență. Apariția și dezvoltarea unor ideologii naționale cu tendințe xenofobe, cum ar fi naționalismul etnic sau fundamentalismul religios, pot deasemenea fi forțe destabilizatoare. Apariția ideologiilor dezumanizante este un pericol special deoarece este deseori precursora genocidelor.</i></p>	<p>În cazul Ruandei, discriminarea etnică explicită precum și un stat slab au condus la genocid. Statul nu protejase libertățile civile ale etnicilor Tutsi, și nu aplicase adevăratele principii democratice. De fapt, Brown notează că „<i>tranziții politice cauzate de prăbușirea guvernelor autoritare, democratizarea, sau reformele politice fac ca statele să fie înclinate spre violență. Apariția și dezvoltarea unor ideologii naționale cu tendințe xenofobe, cum ar fi naționalismul etnic sau fundamentalismul religios, pot deasemenea fi forțe destabilizatoare. Apariția ideologiilor dezumanizante... este un pericol special deoarece este deseori precursora genocidelor.</i>” (14).</p>	<p>În cazul Ruandei, discriminarea etnică explicită precum și un stat slab au condus la genocid. Statul nu protejase libertățile civile ale etnicilor Tutsi, și nu aplicase adevăratele principii democratice. De fapt, după cum sugerează Michael Brown, violența rezultă deseori la sfârșitul unei perioade de guvernare autoritară și înlocuirea acesteia cu o societate mai democratică. Violența este de asemenea mai probabilă când o societate autoritară lasă locul naționalismului etnic sau fundamentalismului religios. Când ideologii în creștere dezumanizează anumite grupuri etnice, condițiile sunt reunite pentru genocid (14).</p>
<p>Brown Michael E. "The causes of internal conflict: An Overview." Nationalism and Ethnic Conflict. Ed. Michael E. Brown et al. Cambridge: MIT, 2001. 14. Print.</p>	<p>Deși acest student a scris câteva fraze proprii despre Ruanda, a copiat textul prezentat în font italic direct din materialul sursă. Studentul a omis un scurt pasaj din paragraful lui Brown, dar a reprodus restul identic.</p>	<p>Citând direct din Michael Brown și incluzând referința (de tip MLA în text), studentul acordă prioritate lui Brown. Numai numărul paginii este necesar în referință deoarece numele lui Brown este pomenit la introducerea citatului.</p>	<p>În această versiune studentul a parafrazat argumentul lui Brown, precizând că aceste idei sunt ale lui Brown cu o frază clară de semnalizare ("Michael Brown sugerează"), și citând numărul paginii din textul sursă (în acest caz folosind o referință de tip MLA în text).</p>

Plagiat de tip mozaic

Dacă preluați fragmente dintr-o sursă (sau din mai multe surse), schimbând câteva cuvinte fără a parafraza în mod adecvat și fără a include textul între ghilimele, rezultatul este un *plagiat de tip mozaic*. Chiar dacă nu intenționați să copiați sursa, puteți să fiți vinovat de acest tip de plagiat ca rezultat al luării neatente de notițe și al confuziei privind unde încep și unde se termină ideile sursei și ideile proprii. Ați putea considera că ați parafrizat suficient, sau ați citat pasajele importante, dar dacă nu ați luat notițe detaliate pe parcurs, sau dacă ați copiat direct din surse, puteți pierde șirul frontierelor dintre ideile proprii și cele ale surselor dumneavoastră. Nu este suficient să aveți bune intenții și să citați o parte din materialul citat. Sunteți responsabil să faceți distincția clară între ideile dumneavoastră și ideile autorilor pe care lucrarea dumneavoastră se bazează. Dacă mențineți evidența ideilor care provin din sursele dumneavoastră și aveți o înțelegere clară despre cum ideile proprii diferă de acele idei, și dacă includeți referințe în mod corect, veți evita plagiatul de tip mozaic.

Exemplu

Sursa #1	Sursa #2	Versiune plagiată	Versiune acceptabilă
<p>Un episod din serialul <i>Scrubs</i> de pe un DVD (fără reclame) are o lungime de numai 22 de minute. Un episod de 22 de minute urmat de o pauză de 5 minute și o discuție de 22 de minute va fi mai antrenantă și mai memorabilă pentru studenți decât un curs...</p> <p>Nu este necesar a fi de acord cu toate elementele unei istorisiri pentru ca aceasta să aibă valoare educațională. Acuratețea sau lipsa de acuratețe sunt materie primă pentru o discuție bună, și încurajează participarea studentului mai mult decât orice articol care îi spune pur și simplu ce opinie trebuie să aibă. Mai mult, privind oamenii și auzind vocile lor este un test mult mai bun al competențelor clinice de observație decât simpla citire a unor cuvinte pe o pagină. Trebuie să vedem limbajul corpului pacientului și să auzim tonul vocii sale pentru a învăța cum să observăm (și cum să ne dezvoltăm</p>	<p>Într-adevăr, din cele peste 3500 de ore de predare pe parcursul studiilor de medicină, în medie mai puțin de 60 de ore sunt destinate domeniilor bio-eticii, legislației sănătății și economiei sănătății <i>împreună</i>. Cea mai mare parte a orelor de predare este în cadrul cursurilor preclinice, lăsând foarte puțin timp pentru perioada în care studenții întâlnesc probleme bio-etice sau legale în cadrul pregătirii clinice practice. Peste 60% dintre cadrele didactice în bio-etică, legislația sănătății sau economia sănătății nu au publicat nimic după 1990 pe subiectul pe care îl predau.</p>	<p>Pentru a promova folosirea serialului <i>Scrubs</i> în cadrul sistemului de educație medicală, este de asemenea important a privi curriculumul actual de bioetică. Curriculumul facultății de medicină nu se focalizează în mod adecvat pe problemele morale pe care doctorii le întâmpină în activitatea clinică. De fapt, în peste 3500 de ore de predare administrate studenților de medicină, numai aproximativ 60 de ore se concentrează pe bio-etică, legislația sănătății și economia sănătății. Este deasemenea problematic faptul că studenții sunt pregătiți în aceste domenii înainte de a începe pregătirea clinică practică. Cea mai mare parte a acestor ore sunt predate de instructori fără publicații actuale în domeniu. Pe de altă parte, privind episoade din <i>Scrubs</i>, studenții de medicină ar avea oportunitatea de a observa oamenii și de a le auzi vocile, furnizând un test mult mai</p>	<p>Pentru a promova folosirea serialului <i>Scrubs</i> în cadrul sistemului de educație medicală, este de asemenea important a privi curriculumul actual de bio-etică. Curriculumul facultății de medicină nu se focalizează în mod adecvat pe problemele morale pe care doctorii le întâmpină în activitatea clinică. De fapt, după Persad et al. (2008), numai aproximativ 1% din orele de predare din cei patru ani ai facultății de medicină este dedicat bio-eticii. Conform argumentelor cercetătorilor, aceasta este o problemă pentru că studenților li se predau aspecte legate de etică înainte de a avea oportunitatea să le observe direct. Aceștia notează deasemenea că peste 60% din cadrele didactice care predau bio-etică studenților de medicină nu au nicio publicație actuală în domeniu.</p>

<p>cunoștințele).</p>		<p>bun al competențelor lor clinice de observație decât simpla citire a unor cuvinte pe o pagină. Trebuie să vedem limbajul corpului pacientului și să auzim tonul vocii sale pentru a deveni observatori mai buni, și observarea unor pacienți la televizor ar oferi o bună oportunitate de învățare pentru studenții de medicină. Este poate și mai semnificativ că studenților de medicină li s-ar introduce o anumită problematică, și deși experiența nu ar fi directă, aceasta i-ar ajuta totuși să înțeleagă acea problematică precum și să empatizeze cu personajele.</p>	<p>Profesorul Jeffrey Spike (2008) propune o soluție neconvențională: vizionarea serialului Scrubs. După cum observă acesta, numai prin vizionarea serialului, "privind oamenii și auzind vocile lor este un test mult mai bun al competențelor clinice de observație decât simpla citire a unor cuvinte pe o pagină" (p. 12). Este poate și mai semnificativ, studenților de medicină li s-ar introduce unele dileme etice, și deși experiențele ar putea să nu fie ale lor, acestea ar putea să îi ajute să le înțeleagă, pe măsură ce empatizează cu personajele.</p>
<p>-- Spike, Jeffrey. (2008). Television viewing and ethical reasoning: Why watching Scrubs does a better job than most bioethics classes. American Journal of Bioethics, 8 (12), 11-13.</p>	<p>-- Persad, G.C., Elder, L. Sedig, L., Flores, L., & Emanuel, E. (2008) The current state of medical school education in bioethics, health law and health economics. Journal of Law, Medicine, and Ethics 36, 89-94.</p>	<p>Informația în fraza marcată cu roșu este preluată direct din Persad, dar deoarece referința articolului lui Persad apare înainte, se creează impresia că această frază este o idee proprie a autorului. Întregul fragment marcat cu albastru este ori parafrazat ori preluat direct din articolul lui Spike, dar autorul nu include o referință la Spike. În consecință, cititorii vor presupune că autorul este la originea acestor idei. În paragraful marcat cu galben, autorul a contribuit cu ideea legată de empatie, dar deoarece în acest paragraf nu apare nicio referință, se creează impresia că întregul paragraf este format din idei originale, când de fapt autorul doar parafrazează ideile lui Spike.</p>	<p>Autorul menționează cercetătorii în fiecare frază, ceea ce clarifică faptul că toată informația din acest paragraf a fost extrasă din Persad et al. Autorul folosește deasemenea referințe de tip APA în text pentru a trimite cititorul către articolul original. Introducând ideile lui Spike cu o frază de semnalizare clară și citând apoi direct din articolul lui Spike (inclusiv o referință de tip APA), autorul creează o delimitare clară între ideile proprii și cele ale lui Spike.</p>

Parafrază inadecvată

Când parafrizați, sarcina dumneavoastră este de a distila ideile sursei în propriile cuvinte: nu este suficient să schimbați câteva cuvinte și de a păstra restul; mai degrabă, trebuie să reformulați complet ideile în cuvintele dumneavoastră. Dacă limbajul dumneavoastră este prea aproape de original, atunci sunteți vinovat de plagiat, chiar dacă furnizați o citare. Pentru a vă asigura că folosiți cuvintele proprii, este o idee bună să puneți la o parte materialul sursă atunci când scrieți parafrizarea dumneavoastră. În acest fel, vă veți forța să distilați ideea așa cum o înțelegeți dumneavoastră, și să o articulați într-un mod diferit. Odată ce ați realizat acest lucru, trebuie să vă uitați din nou la original pentru a vă asigura că nu ați folosit aceleași cuvinte sau structură a frazelor. Dacă doriți să folosiți unii din termenii autorului pentru a sublinia sau clarifica un anumit aspect, trebuie să puneți acele cuvinte între ghilimele și să furnizați o referință clară.

Exemplu

Material sursă	Versiune plagiată	Versiune acceptabilă #1 (Parafrazare acceptabilă cu referință)	Versiune acceptabilă #2 (Citat direct cu citare)
<p>E ușor de înțeles că datorită apariției timpurii a piesei Romeo și Julieta, nu se poate spune că tragedia s-a conturat și delimitat complet de drama morală sau de comedia romantică ce dominau teatrele publice la începutul perioadei creative a lui Shakespeare. Aici a încercat un amalgam între comedia romantică și ideea tragică, împreună cu o afirmare a unei lecții morale căreia i se acordă accentul final - deși forța acelei lecții este transferată de la iubiți la părinții lor. Dar tragedia este în mod necesar în contradicție cu morala: ea este formată dintr-o situație dureroasă permanentă, nu dintr-o situație care poate ori să fie remediată ori să fie instrumentată pentru a-o învăța pe supraviețuitori să se comporte mai bine.</p>	<p>În acest eseu, „Tragedia Morală din <i>Romeo și Julieta</i>,” Clifford Leech sugerează că Romeo și Julieta nu este o tragedie clasică, ci mai degrabă o combinație de comedie romantică și de idee tragică, și că afirmă o lecție morală căreia i se acordă accentul final. Impactul lecției morale este transferată de la iubiți la părinții lor (20).</p>	<p>În eseul său, „Tragedia Morală din <i>Romeo și Julieta</i>,” Clifford Leech sugerează că în spatele piesei Romeo și Julieta se ascunde mai mult decât doar o simplă tragedie clasică a două persoane destinate să moară pentru dragostea lor ilicită. După Leech, Romeo și Julieta este parte comedie romantică, parte tragedie, parte poveste morală în care lecția morală este învățată la sfârșit. Dar această lecție morală are o întorsătură neașteptată: iubiții fiind morți, părinții lor suferă consecințele acțiunilor lor (20).</p>	<p>În eseul său, „Tragedia Morală din <i>Romeo și Julieta</i>,” Clifford Leech sugerează că în spatele piesei Romeo și Julieta se ascunde mai mult decât doar o simplă tragedie clasică a două persoane destinate să moară pentru dragostea lor ilicită. După Leech, în Romeo și Julieta, Shakespeare „a încercat un amalgam între comedia romantică și ideea tragică, împreună cu o afirmare a unei lecții morale căreia i se acordă accentul final - deși forța acelei lecții este transferată de la iubiți la părinții lor” (20).</p>
<p>-- Leech, Clifford. "The Moral Tragedy of <i>Romeo and Juliet</i>." Critical Essays on Romeo and Juliet. Ed. Joseph A. Porter. New York: G.K. Hall, 1997. 20. Print.</p>	<p>Această parafrază este inadecvată pentru că autorul a înlocuit doar câteva cuvinte („combinație” în loc de „amalgam”; „afirmă o lecție morală” în loc de „afirmarea unei lecții morale”; „impact” în loc de „forță”) păstrând restul cuvintelor lui Leech identice.</p>	<p>În această versiune, autorul comunică ideile lui Leech (și include o referință în stilul MLA în text), dar nu împrumută limbajul lui Leech.</p>	<p>În această versiune, studentul folosește cuvintele lui Leech între ghilimele și oferă o referință clară de tip MLA în text.</p>

Parafrază necitată

Când folosiți limbajul propriu pentru a descrie ideea altuia, acea idee rămâne a autorului materialului original. De aceea, nu este suficient a parafraza materialul în mod responsabil; trebuie să includeți și o referință clară la sursă, chiar dacă ați schimbat formularea în mod semnificativ. Ca și în cazul citatelor, atunci când parafrazați oferiți cititorului o privire la munca altuia pe subiectul respectiv, și trebuie să furnizați de asemenea suficientă informație pentru ca cititorul să urmărească acele idei până la forma lor originală. Regula este simplă: De oricâte ori folosiți idei pe care nu le-ați creat, trebuie să creditați sursa unde le-ați găsit, indiferent dacă citați direct din acel material sau furnizați o parafrazare responsabilă.

Exemplu

Material sursă (original)	Versiune plagiată	Versiune acceptabilă
<p>Forma compensației militare limitează deasemenea și capacitatea familiilor militarilor de a se adapta crizelor financiare, putând să le oblige să se adreseze creditorilor. O mare parte din compensația militarilor este formată din bunuri și servicii non-lichide, în natură, și nu dintr-un simplu cec de salariu. Îngrijirea medicală militară, subvenționarea taxelor de școlarizare, cazarea militară, restaurația militară, acces la comisari și acces la facilități militare recreaționale și de divertisment sunt componente importante ale pachetelor de compensație ale personalului militar. Este de înțeles că personalul de recrutare militară folosește aceste beneficii secundare ca un mijloc de a explica și a justifica salariile relativ reduse. Cu toate acestea, calitatea non-lichidă, în natură, a compensației personalului militar îl împiedică pe acesta să convertească o bună parte din resurse pentru a depăși șocurile financiare și cheltuielile neprevăzute.</p>	<p>Cu toate acestea, în afară de problema salariilor mici, militarii se confruntă de asemenea cu realitatea faptului că o mare parte din compensația lor nu li se plătește în numerar. Deși civilii pot aloca sumele câștigate pentru a plăti pentru, de exemplu, reparații auto, o familie militară nu poate converti serviciile de asistență medicală sau subvențiile pentru cazare, hrană sau taxe de școlarizare în numerar pentru a acoperi cheltuieli neprevăzute. În consecință, o mare parte din personalul militar observă că dimensiunile și tipul de compensație nu le permite să netezească discontinuități temporare ale cheltuielilor.</p>	<p>După Graves și Peterson (2005), militarii se confruntă nu doar cu salarii mici, dar și cu realitatea faptului că o mare parte din compensația lor nu li se plătește în numerar. Deși civilii pot aloca sumele câștigate pentru a plăti pentru, de exemplu, reparații auto, o familie militară nu poate converti serviciile de asistență medicală sau subvențiile pentru cazare, hrană sau taxe de școlarizare în numerar pentru a acoperi cheltuieli neprevăzute. Graves și Peterson explică deasemenea că o mare parte din personalul militar observă că dimensiunile și tipul de compensație nu le permite să netezească discontinuități temporare ale cheltuielilor.</p>
<p>-- Graves, S.M., & Peterson, C.L. (2005). Predatory lending and the military: The Law and geography of "payday" loans in military towns. <i>Ohio State Law Journal</i> 66, 27.</p>	<p>Acest autor a extras aceste idei direct din Graves și Peterson fără să îi crediteze ca sursă. Deși a parafrazat corect, autorul rămâne răspunzător pentru referința corectă a articolului de Graves și Peterson, ca sursă a acestor informații.</p>	<p>În această versiune, autorul elimină orice ambiguitate posibilă referitoare la sursa ideilor din acest paragraf. Numind autorii de fiecare dată când sursa ar putea fi neclară, autorul atribuie în mod clar și explicit ideile autorilor Graves și Peterson.</p>

Citat fără referință

Când puneți material sursă între ghilimele în textul dumneavoastră, îi spuneți cititorului că ați extras acel material din altă parte. Dar nu este suficient să indicați că materialul între ghilimele nu este produsul propriei gândiri sau experimentări: trebuie să creditați autorul materialului original și să oferiți o legătură pe care cititorul să o poată urmări până la documentul original. În acest fel, cititorul va ști cine a realizat textul original și va putea deasemenea să găsească și să consulte acel text dacă este interesat să afle mai multe pe acel subiect. Referințele trebuie întotdeauna să fie incluse imediat după citat.

Exemplu

Material sursă	Versiune plagiată	Versiune acceptabilă
Mai interesați de aspectele legale și morale ale ordinii mondiale decât de agenda economică susținută de Hamiltonieni, Wilsonienii consideră de obicei că interesele Americane cer ca alte țări să accepte valorile americane de bază și ca acestea să își desfășoare acțiunile externe precum și domestice în mod corespunzător. Această școală de gândire are rădăcini mai profunde și mai vechi în istoria Americii decât se recunoaște uneori.	Wilsonienii adoptă poziția că "interesele Americane cer ca alte țări să accepte valorile americane de bază și ca acestea să își desfășoare acțiunile externe precum și domestice în mod corespunzător." O analiză a obiectivelor de politică externă a președintelui Obama, așa cum sunt acestea articulate în discursul său inaugural, arată o tendință Wilsoniană puternică.	Wilsonienii adoptă poziția că "interesele Americane cer ca alte țări să accepte valorile americane de bază și ca acestea să își desfășoare acțiunile externe precum și domestice în mod corespunzător" (Mead 88). O analiză a obiectivelor de politică externă a președintelui Obama, așa cum sunt acestea articulate în discursul său inaugural, arată o tendință Wilsoniană puternică.
-- Mead, Walter Russell. <i>Special Providence</i> . New York: Routledge, 2002. Print.	Nu e suficient ca autorul să indice că aceste cuvinte provin dintr-o sursă; o referință trebuie inclusă.	Aici, autorul a citat sursa citatului folosind o referință de tip MLA în text.